

INDICKÉ POHÁDKY

Podle stejnojmenné knihy Vincence Lesného napsal Mirek Slavík

1. POHÁDKA: OSEL A PES (1. radža)

Radža: To byl v jednom městě kdysi jeden muž a ten měl veliký dům. Tuze se bál, aby ten jeho veliký dům nevylopil zloděj. A jedné noci se tak skutečně stalo. Zatímco lupič loupil a pán spal, na dvoře byl uvázaný osel a vedle něho spal hlídací pes. Spal - až chrápal...

Při vyprávění radža vstoupí do postavy zloděje a začne loupit.

Osla vzbudí hluk, vyskočí a začne budit psa.

Osel: Pssst! Vstávej! Slyšíš? Někdo tam je!

Pes se pomalu rozkoukává, nechápavě se rozhlíží.

Osel: Slyšíš? Někdo tam je! Zloděj! Měl bys tam jít!

Pes *otráveně*: Dej mi pokoj, já nic neslyším! Nech mě spát!

Osel *rozčileně přechází*: Takovej rámus by slyšel i hluchej! Neříkej, že to neslyšíš!

Pes *převalí se na druhý bok*: Ale no jo, porád...

Osel *napjatě sleduje dům*: No tak snad... bys měl aspoň štěkat, nebo skočit a sežrat ho, nebo...

Pes *zase se převalí*: Ale no jo, porád...

Osel *naštvaně*: Ty jsi teda pěknej hlídací pes! Kdyby nás tady všechny pozabíjeli, tak tobě to bude jedno! Vstávej! Slyšíš??? Koukej se zvednout a jít chytit toho lumpa!!!

Pes *se taky naštve*: Najednou! Najednou! Jsem vám dobrej! Najednou jsem potřeba! Celý léta nikdo neloupí a o mě se nikdo nestará: nic nedělá - nic mu nedáme. Zachází se se mnou jako s posledním... tímhle... A najednou vstávej a sežer ho... Tůdle! Jsem starej, prašivej, línej budižkničemu, zeptej se pána. Dobrou noc...

Osel: O mně se taky nestarají zrovna jako o... svátost... Ale já ti..., já pánovi..., JÁ VÁM dokážu, že..., že... A vůbec, co je to za přítele, kterej vyžaduje víc, než může posloužit? Psch! Pes - přítel člověka!

Osel pozoruje, že na psa jeho řeč neudělala žádný dojem, pes spí.

Osel: Dobrá, nevstávej si! Alespoň pán uvidí, kdo si ho v tomhle domě váží a má ho rád!

Pes: Hele, jestli ti můžu radit, tak zalehni a spí!

Osel: Psch! To tak! V takovou důležitou chvíli! Já musím...

Pes: No, jak chceš. Já tě varoval...

Osel: Ne ne ne! Já to budu kdo... *(Začne rvát:)* Íííí áááá! Íííí áááá! Íííí áááá!!!

Z domu na oslovo volání vykoukne rozespálý pán.

Pán: Co tě všichni čerti berou!? Budeš zticha? Nebo uvidíš! Uprostřed noci dělat takovej kravál...

Pán zase zmizí, osel celý zaražený kouká, neví, co má dělat.

Osel: Ale dyť..., pane..., tam kradou...!

Vtom lupič opět upoutá oslovu pozornost, osel zase spustí křik.

Osel: Íííí áááá! Íííí áááá! Íííí áááá!

Tentokrát pán vyletí z domu a je rozčilen na nejvyšší míru. Blíží se hrozivě k oslovi.

Pán: Tak ty nedáš pokoj!? Ještě cekneš a uvidíš!

Osel *se snaží pánovi hýkáním vysvětlit, co se stalo*: Íííí aaa, íííí aaa! Íííííí aaa!

Pán *začne osla bít*: Tak ty neumíš poslouchat!? Tady máš, aby sis to dobře pamatoval, že nemáš v noci budit lidi a že máš poslouchat, a ne si dělat, co se ti zlíbí!

Po výplatě osla pán odejde zase do domu a osel se kroutí bolestí.

Osel: Jau jau, ouvej, ouvej... Všechny kosti mi zlámal, dočista mě zabil...!

Pes se zvedne a jde k oslovi: Osle! Neřikal jsem ti to? Říkal! Jsi hlupák a hlupákem zůstaneš! Máš si hledět svého! Dobře ti tak!

Radža: Pes se vydržel oslovi smát a pošklebovat až do rána. Až do té doby než se pán probudil a zjistil, že byl okraden a že jeho hlídací pes nehlídal... Co se stalo potom - to si jistě domyslíte sami...

Pán z domu vyletí a vrhne se na psa. Pohádka končí. Prostor je vyklizen a promění se v místo uprostřed pralesa, do kterého přicházejí opice.

2. POHÁDKA: OPICE A PTÁK (2. radža)

Radža: To byl jednou jeden moudrý pták, který se jmenoval Sučímuka - a ten létal po zemi a rozdával moudré rady. Jednou uprostřed pralesa potkal velikou družinu opic.

Radža vstoupí do postavy „Velké vládkyně“ a připojí se k ostatním, opice si hrají a dovádějí. Na scénu přiletí Sučímuka, zvědavě zpovzdálí opice pozoruje, pak se osmělí.

Sučímuka: Opice! Nazdar, opice! Jak se máte?

Opice si ptáka nevšímají, Sučímuka se nedá odradit a znovu opice oslovuje.

Sučímuka: Opice! Hele, opice! Nazdar! Nazdar! Opice! Co děláte? Vy si hrajete?

Zase nic. Po chvíli pták znovu začíná.

Sučímuka: Opice...! Já jsem Sučímuka, moudrý pták! Každému poradím! Nepotřebujete s něčím poradit? *(Po chvíli zase spustí)* Poslouchejte! Opice! Heleďte!

Já vám klidně poradím! *(K nejbližší opici)* Třeba ty, svěř se mi!

Sučímuka postupně oslovuje všechny opice, ty si ho ale pořad nevšímají, protože jsou zaujaty vlastní hrou. Vtom „Velká vládkyně“ spatří letící světlušku. Vyskočí, chvíli na ni číhá a pak jí chytí. Ostatní opice zvědavě sledují, co chytila.

Radža: U u u - letící jiskřička! Oheň!

Ostatní opice vzrušeně a nadšeně reagují.

Radža: Velká vládkyně! Jiskřička - oheň! Tady, ted!

Nadšené opice začnou snášet na označené místo všechno možné haraburdí, které najdou. „Velká vládkyně“ na hromadu obřadně položí chycenou světlušku a snaží se jí „rozfoukat“. Sučímuka to sleduje a začne zase na opice mluvit.

Sučímuka: Hele hele! Co to máte!? To přece není žádná jiskřička, to je světluška!

PHAUSIS SPLENDIDULA! Dyť je zelená!

Radža zaútočí na ptáka rozčileně: U u u - Velká vládkyně!

2. opice: U u u - a chytrá...!

Radža zase nadšeně mluví k opicím: Velká vládkyně - velký oheň!

Opice sedají kolem budoucího ohně, těší se na něj a zkouší, jestli už nehřeje. Velmi se tím ohněm baví. Zato Sučímuka je čím dál dopálenější.

Sučímuka: Povídám, opice! Nechte si poradit! To budete foukat do soudného dne! Přece... světluška vám hořet nebude! Akorát nestydne! Opice, dyť je to světluška! Svět - luš - ka!!! Svět - luš - ka!!!

Radža: U u u - vlastní rozum!!!

2. opice: Opice větší, chytřejší! Velká vládkyně - velký oheň!

Opice zase ošetřují svůj „oheň“, pták Sučímuka je zoufalý a nakonec se pořádně dopálí.

Sučímuka: No ale teď už toho mám vážně dost! Vy jste snad opravdu úplně blbí! Světluška nehoří! Kolikrát vám to mám opakovat? Dyť je to takhle malinkatej brouček, kterému svítí zadeček a ne nějaká jiskřička! Opice! No vy mi snad nechcete rozumět! Opice! Poslouchejte! Nechte toho!!!

Při posledních větách Sučímuka začne opicím z hromady vyťahovat jednotlivé kusy, opice ho nechápavě pozorují. „Velká vládkyně“ po chvíli vezme kamen a praští ptáka do hlavy. Ten padne jako podřátý. Dvě z opic jej vezmou a položí na hromadu. Všechny pak sedí a čekají, až se oheň rozhoří. Radža vystoupí z role a dovypráví závěr pohádky.

Radža: A moudré knihy praví: Kdo si nechce dát poradit - tomu rady nevnucuj, nebo dopadneš jako moudrý pták Sučímuka...

Zvukový předěl - opice jsou pokryty modrou plachtou, ze které se utvoří řeka. Přichází postavy třetí pohádky.

3. POHÁDKA: MYŠ (3. radža)

Radža: To uprostřed pralesa žil jeden poustevník. Svatý muž, který uprostřed samoty, daleko od lidí, hledal klid a mír pro svou duši. Jednoho dne se vydal k řece Vártiní, aby se vykoupal - a vtom spatřil, jak dravý proud řeky unáší malou myšku. Skočil do vln a zachránil jí. Protože to byl svatý muž - vládl nadpřirozenou mocí. A protože získal život té myšky, mohl ji proměnit v to, co si přál. Nemyslete si, i poustevníci občas mívají podivná přání - a tak se stalo, že ten náš poustevník proměnil tu malou myšku v...

Zatímco radža vypráví o jednání poustevníka, ten všechno řečené provází hereckou akcí: vyloví z řeky myš a snaží se jí oživit. Na poslední slova radži zbystří pozornost a skočí mu do řeči.

Poustevník: ...proměnil jí ve svou dceru! *(Oslovuje dceru, která vystoupí z jeho pláště:)*
A protože jsi, má dceru, přesně taková, jakou jsem si tě vysnil, zbývá mi už jen jediné...

Radža se opět snaží věc zlehčit: To jediné přání...

Poustevník: ...najít ti ženicha! Měl by to být... ten nejlepší ženich, jakého nosí tato země!
Měl by to být...

Slunce: Bůh slunce! Mé paprsky obejmou celou zemi! Dávají sílu i oheň, roztopí ledovce v horách a vysuší bažiny. Dávají život a vládnou všemu živému na zemi i v oblacích. Nikdo se mi nevyrovná, dceru poustevníka...

Poustevník: Líbil by se ti takový ženich, dceru? Pověz!

Dcera jen stydlivě skloní hlavu a odmítavě jí zavrtí.

Bůh slunce odejde a na scénu vskočí radža v roli boha bouří.

Radža: Jsi moudrá dívka, dceru poustevníka! Víš, že stačí, aby tvář slunce zakryl mrak boha bouří a z jeho životadárné síly nezbyde nic. Zato má moc je veliká, vládnou hromem a bleskem, způsobím potopu, zemětřesení, změním koryta řek i štítý hor, den změním v noc kdy se mi zlíbí. Buď mou ženou!

Poustevník: To je... skutečně mocný ženich, dceru moje... Pověz, chtěla bys ho za muže?
Dcera stejně jako v prvním případě sklopí hlavu a odmítavě jí zavrtí. Bůh bouří beze slova zmizí a na scénu přiletí bůh větru.

Vítr: Mraky a bouři snadno rozeženu jedním mocným zadutím! Jsem bůh větru, nejrychlejší pán na tomto světě! Mohu obletět celou zemi, zastavit ptáka v letu, zvednout vlny v moři nebo pískem zasypat celé město a - co víc - umím zpívat ve skalách a tančit ve vysoké trávě! Buď moje, dceru poustevníka...!

Dcera tentokrát rovnou hledá bezpečí v poustevníkově náručí.

Poustevník: Já se z toho zblázním... To je práce - provdat dceru... Můžeš mi, má milá, říct...
Vtom přes scénu přeběhne myšák.

Myšák: Ťa ťa ťa ťa ťa ťa...

Poustevník: A hele, zase jedna myš...

Dcera: To není myš, to je myšák...

Spolu myšáka chytnou, poustevník si jej prohlíží.

Poustevník: Myšák?

Dcera: Myšák... *(stydlivě dodá)* A hezkej...

Poustevník se chytí za hlavu, pak se ale smíří s tím, co se stalo. Radža přinese košík a poustevník dá obě myši do košíku.

Radža: A milému poustevníkovi nezbylo nic jiného, než vrátit dceři její bývalou po dobu - a uspořádat svatbu. Byla to *(dívá se do košíku)* vydařená svatba...

Zvukový předěl, vystupující postavy odcházejí a na jejich místo přichází jiné. Při přestavbě scény se jakoby náhodou stane, že představitel Šakala spadne do modré plachty. Ostatní ho do ní ještě škodolibě zamotají co nejlouběji a utečou. Šakal se pracně vymotává ven.

4. POHÁDKA: MODRÝ ŠAKAL (1. radža)

Radža: Byl jednou jeden šakal a ten se jmenoval Čandarava. Živil se zbytky a zdechlinami, žebрал a kradl a všechna ostatní zvířata jím velmi opovrhovala. Jednou, když u vesnice Sankatá čenichal, co by kde ukradl, spadl omylem do jámy, ve které malíř rozdělal modrou barvu. Protože mu ještě ale nebylo určeno zemřít, podařilo se mu dostat se z jámy ven. Pelášil od vesnice, jako by mu ocas zapálili.

Šakal si v plachtě obleče modrý převlek, vymotá se z plachty a peláší pryč. Radža odklidí plachtu a šakal volným prostorem přiběhne k ostatním zvířatům. Zvířata se všechna vylekají.

Šakal: Co je? Snad se mě nebojíte?

Lev: Kdo jsi?

Šakal: Vy mě nepoznáváte? Musíte přece vědět, kdo jsem...

Zvířata se začnou šeptem domlouvat, modrá barva šakala je mate.

2. lev: Modrá je barva vznešených rádžů...

Tygr: Vypadá jako... *(chce říci šakal, ale netroufá si)*

1. lev *dělá chytřeho*: Takovou barvu nemá žádný smrtelný tvor. Kdo jsi? Jsi... bůh...?

Šakal *stále ještě nejistě, pokorně*: Já...? Já jsem... Přece nebudu lvům říkat, jak to je...

1. lev: Je to bůh! To jistě Manu, praotec bohů, vyslal ho na zem!

Tygr spolu s pardálem padnou před šakalem na kolena: I pardálové a tygři poznali „moudrého vznešeného“! Prozrad' nám, pane, proč jsi přišel?

Šakal *začíná zkoušet, co všechno si může dovolit*: A vy to nevíte? Nikdo to neví?

Opice: My opice to víme! Modrý bůh přišel, aby převzal vládu nad říší zvířat od šelem! Od této chvíle bude vládnout on a sám si vybere rádce a dvořany ze všech zvířat!!!

Vypukne vřava, zvířata se začnou prát o to, kdo bude v družině nového vládce. Šelmy nakonec opice zaženo pryč a samy modrého šakala obklopí.

Radža: Nový vladař si vybral družinu, která budila opravdu strach. Vybral si ty, kterým se vždycky tajně toužil vyrovnat a kterých se vždycky strašně bál: lvy, tygry, leopardy. Ostatní...

Šakal: ...ostatní vyžeňte daleko do pralesa, tady nemají co dělat: opice, kočky, myši, šakali - i jiná havěť... Jen ti nejsilnější smějí být v blízkosti božského vznešeného... Ježišmarjá, já mám hlad... Už třetí den vládnou s prázdným žaludkem. To se nedá vydržet! Strážte! Já... mám hlad...!

Vladařova stráž utíká sehnat něco k jídlu. Chytanou radžu, představujícího slona, přehodí přes něj perelínu a přivedou jej před šakala.

1. lev: Božský vznešený, zde ti přivádíme oběd...

Šakal se podívá a leknutím spadne s trůnu.

Šakal: Co..., co to je?

Tygr: Víme, že pán nad životem a smrtí by nikdy nepřijal potravu, kterou sám neskolil v zápase na život a na smrt. To jen šakalové a hyeny požírají mršiny!

2. lev: Včera jsi odmítl býka, především obrovského hada. Snad proto, že to byly příliš malé oběti.

Pardál: Dnes ti tedy přivádíme slona - divokého slona. Věříme, že ti zápas s ním i jeho maso přijdou k chuti!

Šakal se potácí dopředu: A takhle je to každé den. Tenhle kdyby jenom dupnul - tak je po mně! Dyť já ho nepřeperu! Copak se tu někde nenajde alespoň kousek nějakýho zbytku, třeba tvrděj chleba, nebo kost... Já už nemůžuúúúúúú!
Auúúúúúúú! Auúúúúúúú!

Vtom se šakal, stejně jako všechna ostatní zvířata, zarazí. Vše je prozrazeno. Zatímco šakal couvá a chce někam zmizet, šelmy ho obstoupí a chystají se k výpadu.

1. lev: Vyje! Vyje jako šakal!

2. lev: Podvedl nás! Je to šakal!

Tygr: Šakal!

Pardál: Šakal!

Šelmy začnou cenit zuby, na znamení 1. lva se na šakala vrhnou a roztrhají ho.

Radža: A moudré knihy praví: Kdo sám sebe povyšuje a sebe staví do úlohy jiné, než je mu určena - může dopadnout stejně jako šakal Čandarava.

Zvukový předěl - scéna se uvolní a pozvolna jí zase ovládnou opice. Šelmy se ustrojí a vstoupí do rolí stromů, potom „vrostou“ do země.

5. POHÁDKA: OPICE ZAHRADNICÍ (2. radža)

Radža: To byla jednou v Benáresu vyhlášena veliká slavnost. Každý se na ní těšil a nikdo zkrátka nemyslel na nic jiného. Těšil se i správce královského sadu. Ten rok bylo v sadu mnoho opic. Správce si opice zavolal a takto k nim promluvil:

Radža vstoupí do postavy opice - „Velké vládkyně“.

Správce: Opice, ve městě byla vyhlášena slavnost, víte to? Já na tu slavnost půjdu a vy dostanete důležitý úkol! Budete mě zastupovat! Rozumíte?

Opice s dětinskou radostí přikyvuji, jsou hned plné energie.

Správce je krotí: Zastupovat královského správce sadu není jen tak. V sadu je mnoho práce. Stromy se musí česat, okopávat, zalévat..., hlavně se zaléváním jsou problémy, protože proč...? Protože je málo vody a musí se jí šetřit! Ale co vám to povídám, opice hloupý, vy tomu stejně nemůžete rozumět! Vaším úkolem je hlavně hlídat, jasný!?!?

Opice spustí souhlasné „U u u u“, a správce odejde. Opice chvílku sedí a hlidají, tu a tam se některá zvedne, aby obhlédla okolí. Za chvílku se opice začínají trochu nudit.

Velká vládkyně vstane, chvílku rozčileně chodí, pak začne nahlas přemýšlet:

Radža: Žádná opice není hloupá! Opice chytrý, šikovný! Umí zastupovat královský správce! Opice - u u u u - opice umí česat stromy!

Všechny opice se nadšeně pustí do česání stromů - děti hrající opice česou děti hrající stromy.

Radža říká významně některému ze stromů: Opice umí taky vokopávat...! (Kopne nejbližší strom.)

Všechny opice legračně kopou stromy. Po chvíli Velká vládkyně dostane další nápad:

Radža: Zalévat! Opice chytrý, šikovný! Umí zalévat! Zalévat není jen tak - málo vody...

Všechny opice usilovně přemýšlejí.

Radža: U u u u - malý kořený - malá žízeň. Velký kořený... velká žízeň...! Chytrý opice koukají na kořený!

Velká vládkyně obřadně kráčí do popředí, kde opice vytrhnou jeden strom. Velká vládkyně se obřadně podívá na kořený.

Radža: Malý kořený - malá žízeň! Malá voda... Velká vládkyně...

Opice se nadšeně vrhnou na stromy, vyvracejí je z kořenů a koukají na kořený, pak je zalévají. Když jsou všechny stromy pokáceny, opice si spokojeně sednou na jejich kmeny.

Radža vystupuje z role opice: Když se druhý den správce vrátil ze slavnosti, byl opravdu překvapen...

Zvukový předěl, stromy i opice zmizí ze scény, na jejich místo přicházejí aktéři další pohádky.

6. POHÁDKA: ANTILOPA, DATEL A ŽELVA (3. radža)

Radža: Jednou se příští Buddha narodil do jednoho ze svých životů jako antilopa a žil v lese u rybníka, nepříliš vzdáleného od jedné vesnice. Blízko toho rybníka hnízdl v koruně stromů datel a přímo v rybníce bydlela želva Kambugriva. Tak žili ti tři blízko jeden druhého jako skuteční přátelé. Jednou však procházel lesem lovec a na břehu rybníka spatřil stopy antilopy. Nastražil na to místo oko.

Radža-lovec nastraží oko, konec lana svěří do ruky pomocníkovi, který oko stáhne kolem nohy antilopy. Antilopa upadne a snaží se vyprostit. Přispěchájí datel a želva, snaží se antilopu vyprostit, nejde to. Datel co chvíli oblétné okolí, jestli někdo nejde.

Datel: Milá želvo, ty máš zuby a oko je z kůže. Zkus je rozkousat! Já zatím poletím a zdržím lovce.

Želva se dá zuby do oka, datel letí k chatrči, kde se chystá lovec na obhlídku pastí.

Jakmile lovec vyjde z chatrče, datel se na něj s ohlušujícím křikem vrhne.

Datel: Huáááááá! Huáááááá! Huáááááá!!!

Lovec netuší, co se děje, ve strachu uteče zpět do chatrče.

Datel sedí na střeše a odpočívá: Tak to bysme měli...

Lovec se po chvíli odváží vylézt zase ven druhým východem. Datel na něj znovu skočí.

Datel: Ha! Převézt jsi mě chtěl! Já ti dám! Huáááááá! Huáááááá!

Lovec ale tentokrát neutíká zpět do chatrče, ale do lesa.

Datel: Počkej, stůj! Tam nesmíš! Vrať se! (Když vidí, že lovec neposlouchá, letí rychle za želvou a antilopou.) Želvo, želvičko! Dělej! Lovec je za chvíli taky, víc se mi ho zdržet nepodařilo...!

Antilopa: Má už pusu celou zkrvavenou, zuby skoro vylámané! A oko ne a ne povolit... Na scéně se objeví lovec, vidí všechny tři pohromadě. Datel uskočí, antilopa se zamítá v oku a to konečně praskne. Antilopa i datel prchnou, na scéně zůstane jen želva. Lovec k ní dojde a přikryje jí pytlíkem, pak prohlídí oko. Po chvíli chce sbalit alespoň želvu a odnést jí domů, vtom se mu ukáže antilopa, která riskuje svůj život, aby želvu osvobodila.

Datel: Co děláš, vždyť tě chytí...!

Antilopa riskuje, nastavuje se lovcovi zblízka, vždycky, když už už může být chycena, uskočí. Tak lovce odvede ze scény, dost daleko od želvy. Za chvíli se vrátí sama zpátky a společně s datlem roztrhají pytlík věznicí želvu.

Radža: Antilopa odvedla lovce až na opačný konec lesa, a než se vrátil, stačili se všichni tři přátelé zachránit útekem. Lovec našel na místě jen roztrhaný pytlík a zničené oko. A moudré knihy praví: Opravdový přítel nelituje ani svého života, aby zachránil život tvůj...

7. POHÁDKA: POHÁDKA O PAPOUŠKOVI (Mirek)

Mirek: To byl jednou jeden král a ten měl papouška. V kleci. Pták tam poletoval, čechral si své barevné peří, a dokonce i mluvil. Říkal „Nazdar“, uměl počítat do deseti, a dokonce... *(nakloní se k papouškovi)* No fuj...! Dokonce ho někdo naučil i sprostě nadávat! *(už v roli krále k papouškovi)* Jsi nevzdělaný pták!

Král náhle postřehne, že pták mu pokálel šaty. Podívá se, pak papouška vstrčí zpátky do klece.

Mirek: A dokonce i nevychovaný! Stráž!!!

1. rádce *přiběhne spolu s 2. rádcem, všimne si fleku:* Mám toho drzého opeřence zabít, vznešený vladaři?

Mirek: Ne! Zavolej mi královské rádce!

Stráž odběhne a král si znovu hraje s papouškem. Přicházejí královští rádcové, padnou před králem na kolena.

Mirek: Ten pták... je mému srdci velmi milý. Ale je nevzdělaný a nevychovaný... Budete ho učit. Naučíte ho všemu, co má takový královský papoušek umět. Můžete hned začít. Máte nějakou otázku? Ne? Tak do toho...!

Král odejde, rádcové chvíli bezradně sedí a dívají se na ptáka.

1. radža: Jest otázkou, co je příčinou nevědomosti tohoto opeřence...

2. radža: Jestli snad... neestetické prostředí...?

Rádcové vyskočí a pustí se do přestavby klece, najmou k tomu několik dělníků, kterým ukazují, kam co dát. Klec je potažena modrou plachtou, která je vyzdobena a hezky upravena.

3. radža: V takové kleci musí být rozkoš se učit...

1. radža: To je pochopitelné! Přece ta... kultura výchovného procesu... je...

2. radža: No, rozhodně jsme, myslím, učinili podstatný krok k tomu aby..., aby... Teď myslím, že je bezpodmínečně nutné opatřit dostatek kvalitních knih...

Rádcové se dají do shánění literatury, snáší na hromadu kufry a krabice, které strkají ptákovi do klece. Pak si s uspokojením prohlížejí svoje dílo.

1. radža: No, tak to by snad šlo..., co...?

2. radža: Možná..., snad nějakou hudbu...?

3. radža: Hudba! No hrajte...!

1. radža *po chvíli:* Poslyšte, nezdá se vám ta klec nějaká zaprášená?

2. radža *vyletí:* Zaprášená? No teda! Pojdte sem! No vy! Sem! Budete se starat o tu klec! Víte kolik stála? Musí se lesknout jako zrcadlo!

3. radža: Co dělá náš student? Učí se?

1. radža *se dívá do klece:* No, zatím do toho jen tak klove. Ale já si myslím..., že to chce svůj čas a on sám přijde na to, že...

2. radža: Taky bych něco sezob... Nemáte hlad?

Ostatní rádcové přitakají, objednájí si jídlo a začnou hodovat. Zvukový předěl přivede diváky do stejného místa za několik dní. Před diváky vstupuje 3. rádce jako průvodce.

3. rádce: Dobrý den, z pověření královské rady vás vítám v paláci, do kterého byla soustředěna všechna péče o vzdělávání královského papouška. Nepřehlédněte prosím klec se studentem - je to vzácná práce, vykládaná tyrkysy a safiíry, proto ta modrá barva. Těší nás, že se sláva našeho vzdělávacího ústavu roznesla po celé zemi a že tak mnoho významných učenců vážilo cestu až sem k nám. Myslím, že nebudete zklamáni. Naše knihovny patří k největším na světě a naši astrologové, písaři, bakaláři a učitelé dnem i nocí rozvíjejí metodu výuky k dokonalosti...

1. rádce: Král! Přichází král!

Nastane chaos a zmatek, do hracího prostoru vstoupí král. Všichni se klaní, rádčové provádí krále po „ústavu“. Král je po chvíli přeruší a zeptá se na ptáka.

Mirek: A papoušek? Jak se má můj pták?

Rádčové si s námahou snaží uvědomit, na co se to král vlastně ptá, potom se začnou vymlouvat. Král je neoblomný.

Mirek ukáže na klec: Otevřete tu klec!

Sluhové klec otevřou, je vidět mrtvého papouška. Král k němu jde, skloní se nad něj a vynesete jej ven.

2. radža: Výsosti, takové úsilí jsme vynaložili...

3. radža: Opravdu, tolik námahy a práce... Veškerou péči jsme mu věnovali! Knihy, moudré spisy...

1. radža: Vznešený králi..., ten pták - NEBYL HODEN...!

Král se na rádce zle podívá a i s ptákem odchází. Rádčové chvílku rozpačitě stojí, potom klec zakryjí a pokračují v práci, jako by se nic nestalo.

GONG - vše strne. DRUHÝ GONG - tma.